

מרשות זו לזו בלא עירוב, שהטרקלין מחברין ועושה אותן אחד. וכן שני החבורות מותרים לטלטל ביניהם בלא עירוב, הרי הם כמו שעירבו ביניהם, ולכן נעשה אחד מהם שליח להביא עירוב עבור כולם, כשבאים לערב עם שאר ידידי החצר. וכמו ששנינו בברייתא להלן (ע"ב), 'חמשה שגבו את עירובן, עירוב אחד לכולן', כלומר, חמשה אנשים הדרים בחמשה בתים בחצר ועירבו ביניהם את חצרים, נעשו כאחד, ואם באים אחר כך לערב עם חצר אחרת, אחד מהם נעשה שליח להביא עירוב עבור כל החמשה. מוסיפה המשנה: ומזדים בית הלל לבית שמאי, בזמן שמתקנתן שרויין ו-דרים פתורים או פתולים שבטרקלין, שהם רשויות חלוקות לגמרי, ורצונם להתיר את הטלטול מהטרקלין לחצר, שהן צריכין עירוב לכל חבורה וחבורה, מפני שהן בחמשה בתים. ואין זה כדין הברייתא להלן 'חמשה שגבו את עירובן, עירוב אחד לכולן', שהרי שם עירבו תחילה ביניהם ונעשו אחד, ואילו כאן לא עירבו ביניהם. וכמו כן אינן יכולות לטלטל מרשות זו לזו בלא עירוב.

גמרא

הגמרא מבררת באיזה אופן נחלקו בית שמאי ובית הלל: אמר רב נחמן, מחלוקת בית שמאי ובית הלל, היא דווקא כשהחלוקה בין החבורות נעשתה במסיפס – מחיצה נמוכה של חתיכות עצים וגבהה פחות מעשרה טפחים, שמחיצות פחותות כאלו אינן מחלקות לדעת בית הלל והטרקלין נחשב כבית אחד, ואף הרי זה כמו שעירבו ביניהם, ולכן עירוב אחד לכולם, כדין ששנינו בברייתא להלן (ע"ב) לגבי 'חמשה שגבו את עירובן', אבל כאשר החלוקה שבין החבורות נעשתה במחיצה שגובהה עשרה טפחים, שהיא מחיצה חשובה, דברי הכל – אף בית הלל מודים שצריך עירוב לכל חבורה וחבורה, לפי שמחיצה כזו מחלקת את חלקה של כל חבורה לרשות נפרדת. לשון אחרת בשם רב נחמן: איבא דאמרי אמר רב נחמן, אף במסיפס מחלוקת, כלומר, במחיצות עשרה ודאי נחלקו, שלבית שמאי מחיצה עשרה מחלקת וצריך עירוב לכל חבורה, ולבית הלל אף מחיצה כזו אינה מחלקת ודי בעירוב אחד לכולם, אך אל תאמר שלבית שמאי דווקא מחיצה עשרה מחלקת, אלא מחלוקתם היא אף במסיפס, שאף מחיצות אלו מחלקות לבית שמאי. דעות נוספות בביאור מחלוקת בית שמאי ובית הלל: פליגי בה ו-נחלקו בזה רבי חייא ורבי שמעון ברבי. חד אמר, מחלוקת במחיצות עראי המניעות לתקרה, כגון יריעות המפסיקות עד התקרה, שדווקא באופן זה סוברים בית שמאי שרשויותיהן חלוקות, אבל מחיצות שאין מניעות לתקרה, אפילו הן גבוהות עשרה, דברי הכל – אף בית שמאי מודים שדי בעירוב אחד לכולן. וחד אמר, מחלוקת במחיצות שאין מניעות לתקרה, אבל מחיצות המניעות לתקרה, דברי הכל – אף בית הלל מודים שצריכין עירוב לכל חבורה וחבורה.

וחד אמר, אם השתתפו במבוי בין דבולי עלמא ו-רבי מאיר וחכמים לא פליגי, וגם חכמים מודים דבעינן תרתי – שצריך שניהם שיתוף ועירוב, לפי שהיין כשר רק לשיתוף ולא לעירוב, ואין אומרים שמתוך שהוא מועיל לשיתוף יועיל גם לעירוב. פי פליגי – אך באיזה אופן נחלקו, בשעירבו או השתתפו בפת, חכמים סוברים שסומכים על עירוב במקום שיתוף ועל שיתוף במקום עירוב, ורבי מאיר סובר שאין סומכים, לפי שחושש לשכחת התינוקות. הגמרא מקשה מברייתא, על הסובר שלא נחלקו ביין מיתיבי – הקשו בני הישיבה, שנינו בברייתא 'וחכמים אומרים, או מערבין, או משתתפין', כלומר, אין צורך לעשות גם שיתוף וגם עירוב, אלא די באחד מהם, וסומכים עליו אף לשני. מאי – מהו פירוש הברייתא, לא – האם אין הפירוש או מערבין בפת כדין עירוב, ומועיל גם לשיתוף, או משתתפין במבוי בין כדין שיתוף, ומועיל גם לחצר, הרי שלשיתוף חכמים סומכים גם על שיתוף של יין במקום עירוב. מתרצת הגמרא: אמר רב ידיל אמר רב, הכי קאמר – כך היא כוונת הברייתא, או מערבין בפת ועל ידי כך מותרין באן ובאן – בחצירות ובמבוי, או משתתפין במבוי בפת וגם על ידי כך מותרין באן ובאן. אבל אם השתתפו במבוי ביין, אינו מועיל לחצירות. הגמרא דנה היאך לפסוק במחלוקת רבי מאיר וחכמים: אמר רב יהודה אמר רב, הלכה ברבי מאיר, שאין סומכים על עירוב במקום שיתוף, ולא על שיתוף במקום עירוב, וכך יש לדרוש לרבים. ורב הונא אמר, מנהג ברבי מאיר, והכוונה, שברבים אין דורשים שהלכה כמותו אלא כחכמים, אבל יחיד הבא לשאול מורים לו כרבי מאיר. ורבי יוחנן אמר, נהנו העם ברבי מאיר, והכוונה, שאף ליחיד אין מורים כרבי מאיר, אבל אין מוחים ביד מי שעושה מעשה כרבי מאיר.

משנה

משנתנו ממשיכה בדיני עירובי חצרות: חמשה חבורות ששבתו במרקלין ו-אולם גדול אחד, וחילקו האולם לחמשה חלקים על ידי מחיצות גרועות, וכל חבורה דרה בחלק אחד והמחיצות מפסיקות בין חבורה לחבורה, ולכל חלק פתח לעצמו לצאת לחצר שלפני הטרקלין, ודרי הטרקלין רוצים לערב עם ידידי שאר בתי החצר להתיר טלטול בין בתי החצר ולחצר. בית שמאי אומרים, עירוב לכל חבורה וחבורה – על כל חבורה לתת בפני עצמה פת לעירוב, שהמחיצות מחלקות ביניהן והרי זה כמו שכל חבורה דרה בבית לעצמה. וכמו כן, החבורות אוסרות זו על זו, ואינן יכולות להוציא מרשות זו לזו בלא עירוב. ובית הלל אומרים, די בעירוב אחד לכולן ו-לכל החבורות, שכיון שהחלוקה נעשתה במחיצה שפלה וגרועה אין כאן חילוק רשות, והרי זה כמו שדרים כולם בבית אחד. וכמו כן החבורות יכולות לטלטל בתוך הטרקלין

עירובין דף עב עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום ראשון) קכג

עירובין בא אצלן, ששאר בני החצר מביאים את פת העירוב להניחו
בטרקלין, דברי הכל – אף בית שמאי מודים לבית הלל שדי בעירוב
אחד לבנות – לכל החמש חבורות.
וטעם הדבר, שבריתא זו סוברת שבית שמאי ובית הלל לא נחלקו
במחיצות האם הן מחלקות את בני הטרקלין, אלא כולם מסכימים
שהטרקלין שהוא רשות אחת מחבר את החבורות, ובני החבורות
אינם צריכים לערב ביניהם כשרוצים לטלטל בטרקלין עצמו,
והרי הם כחמשה שגבו את עירובם, כלומר, חמשה בתים בחצר
שעירוב ביניהם את חצרם, שחצרם הותרה להם. אמנם
כשחמשה שגבו באים לערב עם חצר אחרת, שנינו בבריתא
בסמוך שעירוב אחד לכולם, היינו שאחד מהם נעשה שליח
להביא עירוב עבור כל החמשה. אך סוברים בית שמאי, שדין זה
הוא דווקא כשבא העירוב אצלם, שאז כל החמשה שוים שם
ונחשבים כאחד, אבל אם הוליכו עירובם לחצר האחרת, אין אחד
מהם נעשה שליח לתת פת אחת לעירוב עבור כולם, אלא צריכים
עירוב לכל אחד. ולכן אף בטרקלין, אם העירוב בא אצלם עירוב
אחד לכולם, ואם העירוב ניתן בבית אחר בחצר צריך עירוב לכל
חבורה. ובית הלל סוברים לגבי חמשה שגבו את עירובם, שגם
כאשר הם מוליכים את העירוב לחצר אחרת די בעירוב אחד
לכולם. ולכן אף בטרקלין, בין אם העירוב בא אצלם ובין לבית
אחר, די בעירוב אחד לכולם.
על פי ביאור הבריתא במחלוקת בית שמאי ובית הלל, הגמרא
דנה בבריתא נוספת, העוסקת בחמשה שגבו את עירובם. מבררת
הגמרא: במאן אולא – כשיטת מי הולכת? הא דתנא, חמשה שגבו
את עירובן – חצר שיש בה חמשה בתים, ודיירי הבתים עירבו כדי
שיוכלו לטלטל בין הבתים ומהבתים לחצר, ואחר כך רצו לערב
עם חצר אחרת, אזי גם בשמולין את עירובן למקום אחר – לחצר
האחרת, עירוב אחד לבנות, כלומר, אחד מהחמשה נעשה שליח
לתת פת אחת לעירוב עבור כולם. משיבה הגמרא: במאן, בבית
הלל, שהרי חמש חבורות בטרקלין הרי הם כחמשה שגבו את
עירובן, וכמו שהתבאר, והתבאר בבריתא הקודמת שרק לדעת
בית הלל עירוב אחד לכולם גם כשמוליכים את עירובם למקום
אחר.
הגמרא מביאה לשון נוספת בסוגיא, הגורסת אחרת בבריתא
הראשונה המבארת את מחלוקת בית שמאי ובית הלל, ועל פי זה
דנה בדרך אחרת בבריתא השניה לגבי חמשה שגבו: ואיבא
דאמר, כך שנינו בבריתא הראשונה, במה דברים אמורים שנחלקו
בית שמאי ובית הלל, בשתייה עירוב בא אצלן, אבל אם בני החצר
ובכללם החבורות שבטרקלין היו מוליכין את עירובן למקום אחר,
דברי הכל – אף בית הלל מודים שצריכין עירוב לכל חבורה וחבורה.
וטעם הדבר, שאף לדעה זו הטרקלין מחבר את החבורות ורשאים
לטלטל ביניהם בלא עירוב, והרי הם כחמשה שגבו עירובם וכמו
שהתבאר בלשון הקודמת. ומכל מקום, לבית שמאי החיבור שבין
החבורות מועיל רק כלפי עצמם, להחיר לטלטל בטרקלין שהוא
רשות המיוחדת רק להם. אך אם באו לערב עם שאר בני החצר
להחיר את הטלטול בחצר, שהיא רשות המשותפת גם לאלו
שאינם מחוברים בטרקלין, הטרקלין אינו מחבר את החבורות
לענין זה, וכל חבורה צריכה להביא עירוב לעצמה, אף על פי
שמניחים את העירוב בטרקלין. וטעמם, שמתוך שאוסרים בני
החצר על החבורות שבטרקלין להוציא מהטרקלין לחצר, אף
החבורות עצמן אוסרות זו על זו את הטלטול מהטרקלין לחצר,
והרי הן כחבורות נפרדות לענין זה. וכמו כן בחמשה שגבו את
עירובם, העירוב שעשו מועיל רק כלפי עצמם להחיר את חצרם,
אך אם באו לערב עם חצרות אחרות, העירוב שגבו אינו מצרפם
לענין זה. וכל אחד מהחמשה צריך להביא עירוב לעצמו, אף על
פי שהעירוב בא אצלם. שמתוך שבני החצר האחרת אוסרים על
החמשה את הטלטול בין החצרות, אף החמשה אוסרים זה על זה,
והם נחשבים נפרדים לענין זה.
ולדעת בית הלל הטרקלין מחבר את החבורות והעירוב מחבר את

הגמרא מקשה על חלק מהשיטות שנאמרו בביאור מחלוקת בית
שמאי ובית הלל: מיתבי, שנינו בבריתא, אמר רבי יהודה הספר
ו-מלשון סברא, על שם חריפותו, לא נחלקו בית שמאי ובית הלל
על טרקלין המחולק במחיצות הפניעות לתקרה, שצריכין עירוב
לכל חבורה וחבורה. על מה נחלקו, על מחיצות שאין מניעות
לתקרה, שביט שמאי אומרים, גם במחיצות אלו צריכים עירוב לכל
חבורה וחבורה, ובית הלל אומרים עירוב אחד לבנות.
הגמרא מבארת על איזו מהשיטות שנזכרו לעיל קשה מבריתא
זו: למאן דאמר – לרבי חייא או רבי שמעון ברבי, זה שאמר
שבמחיצות הפניעות לתקרה מחולקת, ברייתא זו תיובתא על
דבריו, שכן מפורש בה שבמחיצות לתקרה לא נחלקו.
ולמאן דאמר – ולזה שאמר שבמחיצות שאין מניעות לתקרה
מחולקת, אבל במניעות לתקרה לדברי הכל צריכים עירוב לכל
חבורה, ברייתא זו סתמא לדבריו, שכן מפורש בה כדבריו.
להך לישנא – הלשון הראשונה? דאמר רב נחמן מחלוקת במסיפס
ו-מחיצה נמוכה של חתיכות עצים, אבל במחיצות הגבוהות
עשרה מודים בית הלל שצריכים עירוב לכל חבורה, ברייתא זו
היא תיובתא על דבריו, שהרי מפורש בה שלבית הלל במחיצות
שאינן מניעות לתקרה די בעירוב אחד לכולם, ובכלל זה אף
מחיצות עשרה שאינן מגיעות לתקרה.
אלא להך לישנא – הלשון השניה? דאמר רב נחמן אף במסיפס
מחולקת, היינו שהמחלוקת בין במסיפס ובין במחיצה עשרה, לימא
תהוי תיובתא, שהרי נאמר בה שנחלקו במחיצות, ומשמע
שבמסיפס שאינה מחיצה מודים בית שמאי שעירוב אחד לכולם.
דוחה הגמרא: אמר לה רב נחמן, אין הבריתא פירכה על דברי,
שאכן בית שמאי ובית הלל פליגי במחיצה עשרה והוא הדין
שנחלקו במסיפס, וכפי שאמרתי, והאי דאמר מילני – וזה שנזכר
בבריתא רק שנחלקו במחיצה, טעם הדבר, להודיעך בהן דבית הלל
עד היכן התירו, שגם במחיצה עשרה אמרו שהטרקלין מחברם ודי
בעירוב אחד לכולם. אך באמת הבריתא מסכימה שנחלקו אף
במסיפס.
מקשה הגמרא על דחיה זו: וליפליגי בבריתא במסיפס, להודיעך
בהן דבית שמאי עד היכן החמירו, שאומרים שאף חלוקה במסיפס
מצריכה עירוב לכל חבורה. מתרצת הגמרא: פה דהיתרא עדיף –
טוב יותר לתנא להשמיענו כח דברי המתיר מאשר את דברי
האוסר.
מסקנת הגמרא להלכה: אמר רב נחמן אמר רב, הלכה כרבי יהודה
הספר, שבמחיצות המגיעות לתקרה מודים בית הלל שצריכים
לינת עירוב לכל חבורה. הגמרא מוכיחה כן ממשנתנו: אמר רב
נחמן בר יצחק, מיתנין נמי דתנא, דתנא, ומודים בית הלל בנמן
שמוקצתן של החבורות שריון פתחים ובעליות שהיו בטרקלין,
שצריכין עירוב לכל חבורה וחבורה. ויש לדקדק, מאי דררררררר
עליות שהתכוונה המשנה, אילימא דררררררר הכוונה לתרררררר
שמעולם לא היו מחוברים על ידי הטרקלין, והיינו שנבנו
במחיצות קבועות משעת בניית הטרקלין כדרך סתם חדרים
שבבתים, וכן עליות הכוונה לעליות ממש, שלא היו מחוברים
מעולם, קשה, הלא פשיטא שאין הטרקלין מחברם וצריכים עירוב
לכל חבורה, שהרי רשויותיהן חלוקות לגמרי. אלא לאו – אלא
ודאי כוונת המשנה בענין דררררררר עליות, ומאי ניהו,
כשהטרקלין מחולק על ידי מחיצות עראי הפניעות לתקרה, ועל כך
אמרה משנתנו שבשחלוקה החבורות במחיצות אלו אף בית הלל
מודים שצריכים עירוב לכל חבורה וחבורה. מסיים רב נחמן בר
יצחק: שמע מינה, שאף לדעת משנתנו מודים בית הלל במחיצות
המגיעות לתקרה, וכדברי רבי יהודה הסבר.
הגמרא מביאה ברייתא, המבארת את מחלוקת בית שמאי ובית
הלל באופן אחר: תנא, במה דברים אמורים שנחלקו בית שמאי
ובית הלל, וזה בשבני החצר ובכללם החבורות שבטרקלין מוליכין
את עירובן – את הפת שנתנו כן אחד לעירוב למקום אחר, היינו
שהניחוהו באחד משאר בתי החצר ולא בטרקלין, אבל אם היה

החמשה שגבו עירובם גם כשבאו לערב עם אחרים, אך זהו דווקא כשמניחים את העירוב אצלם, שאז הם נחשבים כאחד ודי בעירוב אחד לכולם, אבל אם הוליכו עירובם למקום אחר, אינם נחשבים מחוברים וצריכים עירוב לכל אחד ואחד.

על פי ביאורה של לשון זו במחלוקת בית שמאי ובית הלל, הגמרא שבה ודנה בברייתא העוסקת בחמשה שגבו את עירובם. מבררת הגמרא לפי לשון זו: **כִּמְאֵן אֵילָא הָא דִּתְנִיָא, הַמֶּשֶׁה שָׁנְבו אֶת עִירֻבָּהּ, והותרה חצרה, כִּשְׁעִירָבוּ עִם חֲצוֹת אַחֲרוֹת, אֵף שְׁמוּלִיבִין אֶת עִירֻבָּהּ לְמָקוֹם אַחֵר, כלומר לחצר האחרת, דִּי בְעִירֻב אֶחָד לְבֻלָּה, מְשִׁיבָה הַגְמָרָא: כִּמְאֵן, דִּלָּא בְּחָד – אינו כאף אחד, שהרי לפי הלשון השניה, כשמוליכים את העירוב למקום אחר אף בית הלל מודים שצריכים עירוב לכל אחד.**

משנה

משנה זו עוסקת בדיוורים המחוברים בחיבור מועט על ידי תשמיש משותף בבית: **הָאֵחָיון שְׁהָיוּ אוֹכְלִין עַל שֻׁלְחָן אַבְיָהֶם, וְיֹשְׁבִים בְּבִתְיָהֶם – כל אחד בבית לעצמו, והיו בתיהם ובית אביהם בחצר אחת, ויש בחצר מלבדם דיירים נוספים בבתים משלהם, כאשר באים לעשות כדיו חצרה, ונעלמה את הטלת בין הבתים לחצר, צָרִיבִין הָאֵב וְהָאֵחָיון עִירֻב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, כלומר, צריך כל אחד מהם לתת פת משלו לעירוב כשאר דיירי החצר, ואינם נחשבים כאחד, על אף שהבנים מחוברים לאביהם בשל אכילתם. וטעם הדבר יתבאר בגמרא. לְפִיכָךְ – לפי שהם נחשבים דיורים חלוקים זה מזה, אִם שָׁכַח אֶחָד מֵהֶם וְלֹא עִירֵב – לא נתן פת לעירוב, הרי הוא אוסר עליהם, וכדי שיהיו מותרים בטלטול על ידי העירוב שעשו, הוא מְכַבֵּל אֶת רִשּׁוֹתָיו לשאר בני החצר, ואז כל החצר רשות אחת ומותרים בטלטול.**

המשנה מבארת, שמכל מקום החיבור בין האב לאחים בכך שאוכלים על שולחנם, מועיל להם: **אֵימְתִי האב והאחים צריכים עירוב לכל אחד, בְּזֵמַן שְׁמוּלִיבִין עִירֻבָּהּ לְמָקוֹם אַחֵר – באחד משאר בתי החצר. אֲכָל אִם הָיָה הָעִירֻב של כל החצר כֹּא אֶצְלוֹ – שהונח בבית אביהם, או באופן שֶׁאֵין עֲמָנָה –]עם האב והאחים[דִּיּוּרִין נוספים בְּחֶצֶר, בשני אופנים אלו אֵין צָרִיבִין לְעֵרֵב, שלענן זה מועיל החיבור המועט שביניהם בכך שאוכלים מאביהם, להחשיבים כמחוברים.**

גמרא

בסמוך נחלקו רב ושמואל במי שאוכל בחצר אחת וישן באחרת, היכן עיקר דירתו. לדעת רב, מקום הפת הוא העיקר וכלומר, מקום האכילה, ועל כן אוסר על בני החצר שאוכל בה, ולדעת שמואל, מקום לינתו הוא העיקר, ועל כן אוסר על בני החצר שישן בה. הגמרא רוצה להוכיח ממשנתנו לגבי מחלוקת זו: **שִׁמְעָה מִיָּה מִדִּין מוֹלִיבִין עִירֻבֵן שְׁבִמְשַׁתְּנוּ, שְׁמָקוֹם לִיָּהּ הוּא הַגִּזְוִים לאסור על בני החצר ולחייב לערב עמו, ששם הוא עיקר דירת האדם, ולכך נקטה משנתנו שהאחים ישנים בבתיהם, שמחמת כן צריכים עירוב לכל אחד ואחד במוליכים עירובם למקום אחר. אך אם היו ישנים בבית אביהם, הרי הם כדרים בביתו, ולא היו מביאים עירוב לעצמם אלא רק אביהם. ויש ממשנתנו פירכא על**

דברי רב הסובר שמקום הפת גורם, שאם כדבריו, הלא אף שהאחים ישנים בבתיהם, מכל מקום היה לנו להחשיבים כאחד מחמת שכולם אוכלים בבית אביהם, ואילו המשנה החשיבה אותם כחלוקים.

דוחה הגמרא: **אִמְרַ רַב יְהוּדָה אִמְרַ רַב, אין מהמשנה פירכא על שיטתי, לפי שאינה עוסקת באחים שאכלו בבית אביהם על שולחנם ממש, שאלו כן די היה בעירוב אחד לכולם אף שישתנו בבתיהם, מפני שמקום הפת גורם. אלא כִּמְקַבְּלִי פָּרָם שָׁנְבו מִשְׁנַתוֹ עוֹסֵקת באופן שהיו מקבלים מאביהם מזון או מעות לקנותו ואוכלים בביתם, ונמצא שבית אביהם אינו מקום פת גמור, וכיון שחלוקים במקום אכילתם בפועל ובמקום הלינה, כשמוליכים עירובם למקום אחר צריך עירוב לכל אחד.**

הגמרא מבארת את מחלוקת רב ושמואל שנזכרה לעיל, ותחילה מביאה ברייתא, שעליה נסובה מחלוקתם: **הָנוּ רַבָּנִין, מִי שִׁישׁ לוֹ בֵּית שֹׁעַר –]בית קטן לפני שער החצר או מבפנים או מבחוץ, שעוברים דרכו לחצר, ושומר הפתח יושב שם, או אֲבִיכְדָרָה –]מקום לפני הבית המוקף מחיצות משלש צדדים ומקורה למלמעלה, ונכנסים דרכו לבית[, וְכֵן מִי שִׁישׁ לוֹ מִרְכָּסָא –]כשיש עליה ארוכה עם כמה חדרים, ובכל חדר יש דיוורין לעצמו ופתח לעצמו, עושים מרפסת ארוכה לפני הפתחים כאורך עלייה, וכולם עולים בסולם –]ומדרגות[אחד למרפסת, ודרכה נכנסים ויוצאים כולם] בְּחֶצֶר חֲבִירָה, אף על פי שדר באותו בית שער או אבסדרה או מרפסת, הָרִי זֶה אֵינוֹ אוֹסֵר עָלָיו – אינו אוסר על בעל החצר לסלטל מביתו לחצר, לפי שמקומות אלו אינם 'דירה'. אך אם יש לו בחצר חבירו (אֶת בֵּית הַתְּחָן –]מקום אוצר התבן, או (וְאֶת) בֵּית הַבֶּקֶר, או בֵּית הָעֵצִים, וּבֵית הָאוֹצְרוֹת לאוצר יין, שמן ותבואה, אף שאינו דר שם, הָרִי זֶה –]בעל בית התבן או שאר בתים אלו[אוֹסֵר עָלָיו – על בעל החצר לסלטל מביתו לחצר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינוֹ אוֹסֵר אֱלָא מָקוֹם דִּירָה בְּלֶבֶד, היינו שרק מקום שאדם דר בו בגופו אוסר על שאר דיירי החצר, אך בית התבן ושאר הבתים שנזכרו אינם אוסרים.**

רבי יהודה מביא ראייה לשיטתו: **אִמְרַ רַבִּי יְהוּדָה, מַעֲשֶׂה בֶּבֶן נִפְחָא, שְׁהָיוּ הַמֶּשֶׁחַ חֲצֵרוֹת נפרדות כל אחת במבוי אחר צִעִיר אוֹשֵׁא, ובאחת מהן היה דר ובשאר היו לו בית תבן ובית צִעִיר וכיוצא באלו, וְכֹא מַעֲשֶׂה לְפָנֵי חֲכָמִים, לדעת באיזה מבוי אוסר בן נפחא על שאר בני המבוי את הטלטול בין החצירות, ועליו להשתתף בשיתוף מבואות, וְאִמְרֵהוּ, אֵינוֹ אוֹסֵר אֱלָא בֵּית דִּירָה בְּלֶבֶד, ולכן רק במבוי ששם דירתו עליו לתת דבר מאכל לשיטתו מבואות.**

מקשה הגמרא: **בֵּית דִּירָה סְלָמָא דְעָתָךְ – וכי עולה על דעתך שהשיבו החכמים ש'בית דירה' אוסר, ששמעם שבת הראוי לדירה אוסר אף שאין אדם דר בו, הלא רבי יהודה עצמו אמר שצריך 'מקום דירה' ושמעם שצריך לגור שם בפועל, וכיצד רבי יהודה מביא ממעשה זה ראייה לשיטתו. מתרצת הגמרא: אֱלָא אֵימָא שכך אמרו חכמים, אינו אוסר אלא 'מָקוֹם דִּירָה'.**

עתה מביאה הגמרא את מחלוקת רב ושמואל, מהו 'מָקוֹם דִּירָה' שהוכיח רבי יהודה. שואלת הגמרא: **כִּימָא 'מָקוֹם דִּירָה', כלומר, איזה תשמיש צריך אדם לעשות בביתו כדי שיחשב 'מָקוֹם דִּירָה', ויאסור על שאר בני החצר. משיבה הגמרא: רַב אִמְרַ,**